

Ik heet Denver Brady, en ik ben een seriemoordenaar

Ik ben momenteel de succesvolste actieve seriemoordenaar van de westerse wereld. Dat zeg ik niet om indruk te maken; het is gewoon een feit.

Op elk willekeurig moment zijn er bij benadering honderdvijftig seriemoordenaars actief. De geaccepteerde definitie van een seriemoordenaar is een persoon die drie of meer moorden heeft gepleegd met tussenpozen van meer dan vijf dagen. Ik was voor mijn twintigste al een seriemoordenaar, en sindsdien heb ik ongehinderd mijn gang kunnen gaan.

Voor de meeste moordenaars geldt dat het moorden hen heeft gekozen.

Voor mij geldt dat ik het moorden heb gekozen.

Ik word niet gedreven door primitieve driften en mijn daden vloeien niet voort uit jeugdtrauma's; dat is een cliché, een karikatuur die in het leven is geroepen door overheden, medici en de vermaakindustrie, met als doel het grote publiek te sussen. Om de mythe in stand te houden dat moordenaars niet gewoon moorden omdat ze dat willen.

Ik ben hier om die mythe door te prikken, samen met vele andere.

Ik ben geen psychopaat, sociopaat of sadist. Er is geen sprake van chemische disbalans in mijn brein. Ik ben niet misbruikt als kind en mijn moeder heeft me niet op mijn hoofd laten vallen. Ik heb nooit dieren mishandeld, ik werd niet gepest op school en ik was zelf geen pestkop.

Ik heb mijn roeping waarschijnlijk op dezelfde manier gevonden als jij de jouwe, of dat hoop ik althans voor je; ik ben domweg op mijn interesse afgegaan. Terwijl mijn klasgenoten boeken lazen over kinderen die door kasten naar fantasiewerelden kropen of in konijnenholen tuimelden, ging ik op in de geschiedenis van Teddy Bundy, Mary Ann Cotton en Jeff Dahmer.

Wat begon als tijdverdrijf mondde uit in ambitie, geworteld in de frustratie die werd gewekt door de stommiten van die fameuze moordenaars. Zodra ze piekten, begonnen ze fout op fout te stapelen tot ze werden gepakt. Ze werden berecht. En ze werden in een stoel gesespt, opgehangen of met een halter doodgeknuppeld in de fitnessruimte van de gevangenis. Hun fouten werden veroorzaakt door hun toenemende primitieve driften. Hun onvermogen om hun eigen verlangens te beteugelen.

Een triest einde van een verheven heerschappij.

Ergens aan het begin van mijn tienertijd drong het tot me door dat ik ze allemaal kon overtreffen, mits ik me erop toeleigde.

Dat deed ik dus. Dat doe ik nog steeds.

En juist doordat ik mijn voorgangers en tijdgenoten heb overtroffen, heeft geen mens ooit van me gehoord.

In de loop van de volgende bladzijden zal ik je alles bijbrengen wat je moet weten over wegkomen met moord. Je zult mijn methoden en werkwijzen ontdekken. Je zult niet alleen zeer gedetailleerde verslagen krijgen van de misdaden waarmee ik ben weggekomen, maar ook leren hoe ik heb voorkomen dat ik in beeld kwam bij de dienaren van de wet. Ik zal illustratieve verhalen vermengen met adviezen en informatie voor moordenaars in spe zoals jij. Ik zou hier en daar een grapje kunnen inlassen, want zelfs seriemoordenaars kunnen gevoel voor humor hebben. Alles wat ik hier schrijf zal waar zijn, al behoud ik me het recht voor om details aan te passen, uit zelfbescherming – en soms om een loopje met jou te nemen.

Ik schrijf dit boek om twee redenen. Ten eerste voor de roem: ik ken mezelf goed genoeg om te weten dat ik daarnaar hunker. Zoals iedere grootmeester creëer ik mijn werk voor mezelf, maar het verdient erkenning. Hoewel ik leef voor mijn kunst, ben ik niet bereid mijn laatste adem of mijn vrijheid ervoor te geven, zoals velen hebben moeten doen – vandaar het pseudoniem. Ten tweede hoop ik een nieuwe generatie seriemoordenaars te inspireren om het beter te doen dan onze frustrerende voorgangers.

Terwijl ik deze inleiding schrijf, komt er een vraag in me op: hoeveel mensen zullen dit boek van de plank trekken, en om welke redenen? Zinloze nieuwsgierigheid, misschien. Een oppervlakkige geest die zich aangetrokken voelt door het omslag? Zijn mijn woorden niet meer dan een oppopper tijdens de saaie reis naar het werk? Afleiding van een ongelukkig huwelijk, wellicht? Een ontsnapping aan het burgerbestaan in een buitenwijk? Misschien ben je bang zelf slachtoffer te worden en wil je weten hoe seriemoordenaars te werk gaan om te proberen ons te dwarsbomen en zelf langer te leven. Jouw motieven boeien mij net zo goed als de mijne jou.

Als je dit boek hebt opgepakt omdat je de perfecte moord wilt plegen, zul je niet teleurgesteld worden. Sla gewoon de bladzij om, dan beginnen we.

Als er dingen kapotgaan, zie je dat zelden aankomen. Auto's. Wasmachines. Laptops. Mensen. Het komt altijd totaal onverwacht, en op een hoogst onhandig moment. Als Sam zich een keer langer dan een paar minuten op iets kon concentreren, dacht ze daaraan: dat ze het helemaal niet had zien aankomen. Het ene moment was haar leven ideaal, het andere stortte haar hele wereld in. Alles wat ze normaal had gevonden viel weg. Alles wat er ooit toe had gedaan deed er niet meer toe. Nu ziet ze zichzelf als twee totaal verschillende mensen: Sam van Toen en Sam van Nu. Ze is nog dezelfde, maar ook heel iemand anders.

Sam van Toen was een succesvolle politievrouw die geloofde in het recht, de moraliteit van de wet en haar plaats in de handhaving ervan. Ze bedwong de Kilimanjaro, gewoon voor de lol, en joeg met een niet-aflatend enthousiasme op moordenaars en verkrachters. Ze was sexy en sterk, en ze wist wat lachen was.

Sam van Nu zit in de IKEA-chique spreekkamer van dokter Pete Thomson, waar ze alleen maar kan denken aan de Lindt-chocoladeballen in het bakje op de salontafel voor haar terwijl ze zich probeert af te sluiten voor de geluiden van het Londense spitsuur buiten. Deze Sam kijkt eindeloos naar herhalingen van oude comedyseries en weet dat ze vaker zou moeten douchen. Ze slikt haar pillen en slaapt alleen nog met Ben & Jerry. Deze Sam, de enige die er nog is, voelt zich een

lege huls, alsof de kern definitief is weggerot.

Ze weet dat de dokter tegen haar praat, maar kan hem met geen mogelijkheid horen, laat staan nu die glimmende rode ballen om haar aandacht schreeuwen.

Val dood, Prozac, denkt Sam, en ze steekt haar hand uit om een chocoladebal te pakken.

De sessie van deze week gaat over omgaan met haar lichamelijke symptomen. Niets van wat er is gebeurd was haar schuld, heeft de dokter haar nog eens uitgelegd. Iedereen kan een zenuwinkinking krijgen, op elk moment, waar dan ook. Maar iedereen die te maken krijgt met een 'ingrijpende gebeurtenis', zoals de dokter het noemt, zal daar andere emotionele en lichamelijke symptomen aan overhouden. Sam is nog aan het leren de hare te herkennen en ermee om te gaan. Het is een goede sessie, moet ze dokter Thomson nageven, en die chocoladeballen...

'Samantha?' zegt hij, en ze schrikt op uit haar gedachten. Ze vindt het vreselijk als hij haar volledige naam gebruikt. Dan voelt ze zich zo'n... millennial. Ze had hem tijdens een van hun twintig sessies tot nu toe kunnen vertellen dat ze liever Sam wordt genoemd, maar ze had er de fut nooit voor.

'Ja, dokter,' mummelt ze met een bolle chocoladewang.

'We hadden het erover dat concentratie nog steeds een groot probleem is,' zegt hij fijntjes glimlachend. Sam knikt. 'En je energie? Hoe zit het daarmee?'

Ze haalt haar schouders op.

'En de paniekaanvallen?'

Sam schudt haar hoofd. Die heeft ze niet meer gehad sinds die dag, nu een halfjaar geleden, toen haar collega's het alarmnummer belden omdat ze dachten dat ze een hartstilstand had.

'Mooi,' zegt hij. 'Hoofdpijn? Ja. We weten dat dat een probleem is. Elke dag op dezelfde tijd je medicatie nemen zou kunnen helpen. Soms tinnitus als je je gestrest voelt. Het gewone lijstje lichamelijke symptomen, eigenlijk, maar denk erom dat er onverwacht nieuwe bij kunnen komen, en dat je

dingen zou kunnen voelen of doen die je vreemd voorkomen. Als dat gebeurt, denk er dan om dat het oké is en wees lief voor jezelf...'

Sam werpt een blik op de klok. De sessie loopt ten einde. De chocoladebal barst open en het romige binnenste vult haar mond. Misschien moet ze zeggen dat ze soms een zoute smaak in haar mond krijgt. Misschien zou de dokter haar daarmee kunnen helpen.

'Samantha?'

'Hm?'

'Ik vroeg hoe je het zou vinden om weer aan het werk te gaan?' Het is het grote twistpunt van de afgelopen tijd en ze schuift rusteloos heen en weer op haar stoel. 'Je BDI-score is beter dan ooit, je houdt een goede routine aan en je symptomen zijn onder controle. Ik denk echt dat een gefaseerde terugkeer je goed zou kunnen doen. Eén of twee dagen per week zou al...'

'Vraagt ú dit?' De gesmolten chocola dempt haar woorden. 'Of Harry?'

'Samantha...' Dokter Thomson wrijft met een zeldzaam gebaar van frustratie over zijn voorhoofd. 'Ja, Harry is mijn golfmaatje,' geeft hij dan toe, 'maar hij is ook jouw peetvader. Hij is je oudste vriend, om nog maar te zwijgen van het feit dat hij je hoofdinspecteur is. Hij wil alleen maar het beste voor...'

'En ú bent mijn dokter,' zegt Sam, die zelf gruwet van het verongelijkte toontje dat ze aanslaat. 'U zou niet moeten proberen me weer aan het werk te krijgen, alleen maar omdat Harry vindt dat ik terug moet komen.' Dit zegt ze elke keer dat het onderwerp ter sprake komt, en dat doet het wekelijks.

'Samantha,' zegt de dokter weer, en ze moet zich verzetten tegen de plotselinge aanvechting om een chocoladebal in zijn gezicht te smijten, en hard ook. 'Dat zou onethisch van me zijn. Ik ben eerst en vooral jouw behandelaar, en in die hoedanigheid geef ik om je. In die hoedanigheid wil ik je ook aansporen vooruit te blijven gaan. Ik ben bang dat we

op een plateau zijn beland, en ik vind dat je eraan toe bent de volgende stap in je herstel te zetten, namelijk weer aan het werk gaan. Op een gegeven moment zul je de confrontatie aan moeten gaan met datgene wat je per se wilt vermijden. Een geleidelijke terugkeer kan echt bevorderlijk zijn voor...'

'Nee.' Sam trekt aan beide uiteinden van weer een cellofaantje en ziet de chocoladebal tevoorschijn draaien. Ze wipt hem in haar mond en bijt erin.

'Hoe gaat het financieel, Samantha?' vraagt dokter Thomson. 'De vorige keer zei je dat je ziektegeld verminderd zou worden tot de helft van je salaris? Je leek bang te zijn dat...'

'Ik red me wel,' zegt ze, en het is waar. Ze heeft nog spaargeld, maar ze weet dat ze er niet lang meer op kan teren.

'Wat dacht je van twee, misschien drie dagen per week?' zegt dokter Thomson met enige stemverheffing. 'Zou dat een goed begin zijn?'

Sam maakt een snelle berekening. Als ze twee dagen per week ging werken, zou ze weer in aanmerking komen voor haar volledige salaris, in plaats van de helft die ze nu krijgt. Ze zou de wasmachine kunnen laten repareren of het gescheurde linoleum in de keuken kunnen vervangen. Ze zou iemand kunnen inhuren om het huis grondig schoon te maken; het zou fijn zijn om weer lege oppervlakken te zien, en misschien zou dan duidelijk worden waar die stank in de koelkast vandaan komt. Ze slikt en probeert zich voor te stellen dat ze het voorname gebouw van Scotland Yard weer betreedt.

'Ik ben er gewoon nog niet aan toe,' prevelt ze in zichzelf, en de dokter knikt. Hij leunt achterover en krabt aan zijn hoofd alsof hij naar een nieuwe invalshoek voor zijn aanval zoekt.

Sam steekt haar hand uit om weer een chocoladebal te pakken, maar ziet dat er nog maar één in het bakje ligt en laat haar hand er aarzelend boven zweven. Dan trekt ze hem met tegenzin terug en laat het glanzende lekkers liggen voor de volgende patiënt.

‘We hebben het tijdens deze sessies vaak over je collega re-chercheur Lowry gehad,’ begint de dokter weer. ‘Harry heeft vanzelfsprekend al zijn connecties gebruikt om Lowry weg te krijgen bij de Metropolitan Police, zo ver mogelijk bij jou vandaan, dus hem hoeft je nooit meer te zien. Het is jammer dat hij nog wel bij de politie werkt, maar...’

Het begint luid te gonzen in Sams oren. Ze doet haar ogen dicht, maar ziet nog steeds Lowry’s worstvingers als spin-nenpoten langs de binnenkant van haar dij omhoogkruipen; zijn doffe trouwring, zijn afgebeten nagels. Hoewel hij haar wilde aanraken zonder haar instemming, herinnert Sam zich nog de plotseling opkomende gêne omdat haar panty en on-dergoed bezweet konden zijn na een dag werk. Ze proeft die vertrouwde zoute smaak in haar mond.

‘We hadden geen bewijs,’ perst Sam eruit. ‘Het was mijn woord tegen het zijne. Het enige wat Harry kon doen, was Lowry overhalen vrijwillig uit ons team te stappen. Ik ben er dankbaar voor, maar dat verandert niets aan het feit dat ik er nog niet aan toe ben om terug te komen.’ Sam kijkt weer op de klok. Nog een uur voordat ze een tablet kan nemen om de hoofdpijn te onderdrukken die haar telkens besluipt.

‘Ik weet dat Harry en jij hebben gedaan wat jullie konden, gezien de omstandigheden,’ zegt dokter Thomson. ‘Waar ik naartoe wil, is dat...’

‘Dokter, het wordt me allemaal te veel. Kunnen we niet terug naar de tijd toen u het had over een dagboek bijhouden, of mediteren? We hebben ooit een hele sessie besteed aan de weldadige werking van blootsvoets op gras lopen. Nu zet u me alleen nog wekelijks onder druk. En Harry ook.’

‘We willen allebei het beste voor jou, Samantha. Harry helemaal. Hij wil je alleen maar helpen deze periode achter je te laten en weer misdaden op te gaan lossen. Jij maakt deze stad veiliger voor...’

‘Geef me nog een maand ziekteverlof, dokter,’ zegt Sam, die van haar stoel komt. De dokter zucht, krabbelt iets on-leesbaars op een papiertje en reikt het haar aan.

‘Volgende week zelfde tijd, Samantha,’ zegt dokter Thomson met een zucht. ‘Ik zal het aan Harry moeten doorgeven, want hij betaalt de rekening.’

‘Mij best,’ snauwt Sam. Ze grist het papiertje uit zijn hand, loopt de kamer uit en laat de deur achter zich dichtslaan.

De spreekkamer komt uit op de wachtkamer, waar het griezelig stil is, ook al zit het er vol mensen. In de hoek zitten een paar mensen die zich nerveus aan elkaar vastklampen, een oudere vrouw kijkt door het raam naar buiten terwijl ze plukken van haar haar opdraait en een jonge man in een duur pak leest een boek, *Handboek voor de perfecte...* De rest van de titel kan Sam niet lezen. *Handboek voor de perfecte date* of iets wat net zo sneu is, vermoedt ze. Ooit zou ze haar pas hebben ingehouden om de hele titel te kunnen zien, waarna ze die zou googelen om te kijken hoeveel sterren het boek had gekregen. Nu heeft ze gewoon de energie niet meer om nieuwsgierig te zijn. Ze loopt de trap af, trekt de reusachtige, zware buitendeur open en knijpt haar ogen tot spleetjes tegen het daglicht.

De meizon geeft de grijze lucht een gele zweem. Er staat een koel briesje, maar Sam heeft het warm door haar sessie en de te grote Noorse trui die ze nu elke dag draagt omdat ze het prettig vindt zo dik ingepakt te zijn. Het is tien minuten lopen naar de dichtstbijzijnde bushalte, een lange wandeling naar Londense maatstaven, en Sam doet haar oortjes in en zet haar favoriete afspeellijst op, vol Slipknot en Metallica, zodat de buitenwereld gegarandeerd wordt buitengesloten en ze niet aan het huilen wordt gemaakt, zoals door de albums van Bob Dylan waar ze vroeger altijd naar luisterde.

Terwijl ze naar Holland Park loopt, besluit ze zichzelf op een kop thee en een taartje te trakteren naast de barokke siervijver in het midden van, naar haar mening, Londens meest geslaagde poging de natuur naar de stad te halen. Sam is dol op de reusachtige eiken, de overwoekerde wandelpaden en de manier waarop het bescheiden park erin slaagt aan te voelen als een stukje Lake District of Durham Dales, maar dan hier in de hoofdstad van het land.

Een bezoek aan het park zal haar helpen om die zogenaamde therapieessie uit haar hoofd te zetten en het benauwde gevoel op haar borst te verlichten. Dokter Thomson heeft ongetwijfeld onmiddellijk hoofdinspecteur Harry Blakelaw gebeld, haar chef, om hem bij te praten. Harry staat erop dat hij op de hoogte wordt gehouden. Hij belt Sam elke maandag in de lunchpauze, zonder mankeren, om te vragen hoe het met haar gaat. Sam neemt altijd op als Harry belt; ze weet dat haar peetvader anders bij haar op de stoep zal staan met een rol chocoladekoekjes en een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. Nu het zo'n zootje is bij haar thuis, wil ze zijn bezoeken helemaal zien te voorkomen.

Sam ademt diep in om Harry uit haar hoofd te verjagen en slaat af naar Holland Walk, een smalle laan met aan de ene kant de omheining van het park en aan de andere kant een hoge muur. In deze tijd van het jaar tiert het groen er welig en voelt het als een geheime doorgang. Sam geniet ervan, maar ze denkt niet dat veel vrouwen zich hier in het donker zouden wagen.

Een vader met een kind op een driewieler komt haar tegemoet en ze stapt opzij, maar de man blijft staan. Sam doet haar oortjes uit.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt hij. ‘Ik wilde alleen even zeggen dat het pad verderop is afgesloten.’

‘O, echt?’ antwoordt ze. ‘Dank je wel dat...’

‘Er is iets ergs gebeurd, dat is een ding dat zeker is,’ zegt hij op vertrouwelijke toon, en Sam ziet rode vlekken in zijn hals en een sprankeling in zijn vermoeide ogen. ‘De politie heeft mijn gegevens genoteerd en alles. Het moet wel ernstig zijn. Het hele park is afgezet, lijkt het, en er lopen van die mensen in witte pakken rond. Je weet wel, zoals die vrouw in *Silent Witness*?’

‘De FO,’ zegt Sam, die met haar ogen het beschaduwde pad aftast. ‘De forensische opsporing.’

‘Ja. Maar goed, ik zou er niet naartoe gaan als ik jou was. Je komt er toch niet door.’

Voor het eerst in tijden weet iets haar belangstelling te wekken, en ze aarzelt. Er komen nog een paar mensen aangelopen vanuit de richting van de plaats delict, opgewonden pratend. Sam blijft staan en vraagt zich af welke kant ze op moet lopen. Een stelletje passeert haar en ze vangt een flard van hun gesprek op.

‘... moet wel dood zijn, gezien alle commotie,’ zegt de vrouw.

‘Waarschijnlijk gewoon een overdosis, schat, niets om je druk over te maken,’ zegt de man geruststellend.

Maar ze zouden Holland Park niet helemaal vergrendelen voor een vermoedelijke overdosis. Er is iets ergs gebeurd. Iets heel ergs. Sam loopt eerst langzaam en dan doelbewust de laan uit. Aan het eind is de beloofde afzetting, diep in de schaduw van de dichte begroeiing. Een jonge politievrouw stuurt wandelaars weg. Terwijl Sam naar haar toe loopt, diept ze haar politiepenning uit haar tas op. Ze laat hem zien aan de lange blonde agent met haar klembord, die glimlacht en beleefd knikt.

‘Vermoedelijk een moord, mevrouw,’ zegt ze zonder dat Sam iets hoeft te vragen. ‘Jong slachtoffer, vrouwelijk. Een tiener nog, helaas. In de kleine uurtjes gevonden.’

‘Werd ze vermist?’ vraagt Sam.

‘Ja, mevrouw,’ zegt de agent. ‘De vader heeft haar vroeg in de ochtend als vermist opgegeven en het signalement klopt. Het lichaam moet nog officieel geïdentificeerd worden, maar...’ Ze snuift. ‘Het meisje is gewurgd en onder een grote eik daar neergelegd. De man die haar heeft gevonden, dacht dat ze sliep. Het was een soort van... geënceneerd, mevrouw, de plaats delict; het zag er ordelijk uit, bedoel ik.’

‘Dan is het misschien niet zijn eerste moord,’ peinst Sam hardop.

‘Ik zou het niet kunnen zeggen, mevrouw,’ zegt de agent. ‘Zo vond ik het gewoon overkomen. Ik was de eerste ter plekke.’

‘Wie heeft de leiding?’ vraagt Sam.

‘Hoofdinspecteur Blakelaw. Hij is net weg. We hebben nog niet gehoord wie het onderzoek gaat leiden,’ antwoordt de jonge vrouw.

‘Dank je, agent,’ zegt Sam, maar de vrouw heeft haar gezicht afgewend en veegt haar tranen weg.

‘Het went nooit, hè?’ zegt ze snotterend. ‘Als het om een kind gaat.’

‘Ik weet niet of dat wel zou moeten wennen,’ zegt Sam met een triest glimlachje.

De agent schudt haar hoofd. ‘Ze was gewoon op weg naar huis.’

Zoals altijd, denkt Sam. Ze bedankt de agent nog eens en terwijl ze wegloopt, trekt ze haar telefoon uit haar zak en belt dokter Thomson. Als hij opneemt, laat ze er geen gras over groeien, bang dat ze zich zal bedenken.

‘Oké, dokter,’ zegt ze. ‘Ik ga weer aan het werk.’

Hoe seriemoordenaars echt gepakt worden

Wegkomen met moord kan lastig zijn, maar het is verre van onmogelijk en het is mannen en vrouwen met een veel lager IQ dan het jouwe ook gelukt. Het feit dat je dit boek hebt gekocht, impliceert dat je ervoor openstaat aan jezelf te werken, dat je leergierig bent. Die eigenschappen zullen je goed van pas komen.

In dit hoofdstuk bekijken we hoe je kunt vermijden dat je als verdachte wordt aangemerkt en, in het uiterste geval, door de politie wordt gepakt. Laat ik beginnen met een lijst van de meest gangbare fouten die moordenaars maken. Die lijst is niet gebaseerd op mijn eigen ervaringen; er bestaan veel wetenschappelijke studies over dit onderwerp. De meeste van die onderzoeksartikelen zijn gewijd aan onze grootste rolmodellen en hun vaak spectaculaire blunders, zoals Ted Bundy die met gedoofde lichten wegreed voor een agent.

Ik heb voor jouw gemak een paar van die onderzoeken verzameld, en overal in dit boek zul je mijn toptips en persoonlijke werkwijzen aantreffen om de smerissen buiten de deur te houden. Ik heb me beperkt tot Europa en de Verenigde Staten, want verder reikt mijn expertise niet, en we weten allemaal immers toch wel dat de rest van de wereld een heerlijke poel van wetteloosheid is.

Hoe je een verdachte wordt, op volgorde van waarschijnlijkheid

1. Verraden door een bekende (20 procent)
2. Een bekende vermoorden (17 procent)
3. Aanhouding wegens een ander strafbaar feit (17 procent)
4. Het bezoeken van of een connectie met de plek van de moord (16 procent)
5. Het slachtoffer ontsnapt of overleeft (15 procent)
6. Je bekent (5 procent)
7. Op heterdaad betrapt (4 procent)
8. DNA/forensische identificatie (4 procent)
9. Met het slachtoffer gezien door een getuige (2 procent)
10. Gedood door je slachtoffer (1 procent)

Ik leg me erbij neer dat het bovenstaande een verrassing zal zijn voor velen van jullie die *CSI*, *Dexter* of *Silent Witness* hebben gevolgd. Het zit zo: *forensisch bewijsmateriaal is veel geschikter om je veroordeeld te krijgen dan om je als verdachte aan te merken*. Er zijn natuurlijk uitzonderingen, en als je niet weet over wie ik het heb, ben je dan eigenlijk wel een fan van waargebeurde misdaadverhalen? Je zou je er eens echt in moeten verdiepen. Wat het bovenstaande duidelijk maakt, is dat je uiterst zorgvuldig moet zijn als het gaat om de mensen om je heen, je criminele verleden, wie je als slachtoffer kiest en waar je hem vermoordt. Die dingen veroorzaken het overgrote deel van de problemen waar je al doende op zou kunnen stuiten.

Ik kan me voorstellen dat velen van jullie verbijsterd zijn dat de meeste seriemoordenaars níét worden opgespoord door die mythische wezens die ‘profilers’ worden genoemd. Die sussers van het publiek geweten zijn zo nutteloos als een chocolade theepot, zoals mijn oma zou zeggen, en ik zal je er later meer over vertellen.

Ik heb altijd blijk gegeven van een aangeboren talent om

onschuldig over te komen. Ik pleegde mijn eerste moord toen ik nog maar twaalf jaar oud was, en geen haan die ernaar kraaide, hoewel het op klaarlichte dag was, met verschillende getuigen. Ja, ik was van meet af aan een natuurtalent, maar die prestatie op zo'n jonge leeftijd was een openbaring, want ik was een stille jongen, een middelmatige leerling; ik was ook klein en miezerig als prepuber. Hoewel ik een scharminkel was, vermoordde ik een veel grotere jongen in de zomervakantie, niet ver van mijn huis.

Het staat me nog helder voor de geest, en als ik die eerste keer oproep, moet ik denken aan een citaat uit *Grote verwachtingen*. Ik betwijfel of veel lezers er het intellect voor zullen hebben, maar ik waag het erop. De grote Charles Dickens zei:

Stop even met lezen en denk aan de lange keten van ijzer of goud, van doornen of bloemen, die u nooit zou hebben gebonden als die eerste schakel ervan niet op een gedenkwaardige dag was gevormd.

Ik zie mijn schriële zelf nog staan, daar in die steengroeve, op mijn gedenkwaardigste dag. Mijn eerste slachtoffer, nog springlevend, bezig zijn vlot naar het water te slepen. We konden geen van beiden vermoeden dat hij de eerste schakel in de lange keten van de meest succesvolle seriemoordenaar van jouw tijd zou worden.

Dat was het moment waarop het allemaal begon.

Het moment waarop Denver Brady werd geboren.

Sam doet vrijwel geen oog dicht die nacht, en die daarna ook niet. Ze droomt dat ze achterna wordt gezeten door Holland Park en ze voelt zijn vingers langs haar benen omhooggliden, hoe hard ze ook rent. Ze wordt badend in het zweet wakker, loopt op blote voeten naar beneden en zet haar oude tv aan. Haar peetvader komt in beeld. HOOFDINSPECTEUR HARRY BLAKELAW, staat er onderaan het scherm, en Sam pakt de afstandsbediening en zet het geluid harder. Zijn stem klinkt anders op tv: minder als de jongen uit Essex, meer als de keurige heer uit Broadstairs.

‘... Charlotte was nog maar veertien jaar oud,’ zegt Harry tegen de verslaggevers, ‘een uitmuntende leerling, populair, uit een warm gezin en met haar hele leven nog voor zich.’ Harry zwijgt, slikt, schraapt zijn keel en vervolgt: ‘We zoeken iedereen die donderdagavond of -nacht in of in de omgeving van Holland Park was zich te melden. Getuigen hebben vaak veel meer gezien dan ze zelf beseffen, dus alstublieft, neem contact op met de Metropolitan Police als u in de buurt was, zelfs als u denkt dat u niets bijzonders hebt gezien.’ Harry leest een telefoonnummer op en beantwoordt een paar vragen, maar aangezien het een lopend onderzoek is mag hij maar weinig zeggen.

Er wordt overgeschakeld naar een andere man, die voor een school lijkt te staan, en nu verschijnt er HUGO WENTWORTH-BRAND – RECTOR onder in beeld. ‘Charlotte is...

was... een fantastische meid,' zegt hij terwijl hij een hand door zijn dikke witte haar haalt. 'Ze was vooral heel goed in volleybal, en ze was de center in ons schoolteam. Haar vader sloeg geen wedstrijd over. Charlotte was heel intelligent en hoopte in Oxford of Cambridge te gaan studeren, net als haar vader. Zowel de docenten als de leerlingen waren dol op Charlotte. Ze kon ook heel gevat uit de hoek komen...' De rector glimlacht, met tranen in zijn ogen.

'Wat is uw mooiste herinnering aan Charlotte?' vraagt een verslaggever.

De rector glimlacht weer en wrijft over zijn wang. 'Dank u, heren, meer kan ik nu niet opbrengen,' zegt hij met trillende kin.

Een plotse klop op de deur haalt Sam terug naar haar rommelige woonkamer. Benieuwd wie er op zondagochtend langs zou kunnen komen, loopt ze het halletje tussen de woonkamer en de keuken in, raapt de post van de afgelopen dagen van de mat en tuurt door het glas in haar voordeur. Erachter staat een man in een gifgroen Asda-uniform met een krat boodschappen. Ze schuift de grendel weg, maakt de dievenketting los en trekt dan gegeneerd de deur open. De bezorger kijkt niet eens naar Sam terwijl hij de vervangende producten van deze week opdreunt, en ze is dankbaar dat hij niet opmerkt dat ze er precies zo uitziet als wat ze is: een vrouw die het hele weekend in dezelfde pyjama loopt, zonder te douchen of zelfs maar haar haar te borstelen.

Sam zet het krat op de vloer, bedankt de bezorger en sluit de deur weer af. Ze pakt een rol chocoladekoekjes en werkt zich erdoorheen terwijl ze de boodschappen stuk voor stuk in de keukenkastjes opbergt. Het keukenzeil is plakkerig en de zolen van haar pantoffels maken slurpende geluiden onder het lopen. Ze neemt zich voor om wanneer ze weer aan het werk is het huishouden ook weer op te pakken. Ze spoelt haar stoffige fruitschaal onder de kraan af voordat ze de verse groene appels erop legt. Ze heeft al een tijd geen gezond eten meer gekocht, maar morgen begint de nieuwe week en de

maandag is altijd een geschikte dag om aan een nieuw hoofdstuk te beginnen.

Ze loopt de trap op naar de overloop tussen de beide slaapkamers en de badkamer. Ze kiepert haar overvolle wasmand om en begint haar kleren te sorteren. Al het bonte goed stopt ze in haar oude rugzak, zodat ze het morgen na het werk naar de wasserij kan brengen. De witte was kan ze dan dinsdag meenemen.

Uitgeput door het klusje van niets loopt Sam terug naar beneden en kijkt naar haar favoriete aflevering van *Only Fools and Horses*, die waarin Del Boy Rodney als schooljongen vermomt om een gratis vakantie te winnen. Sam lacht meestal hardop bij het zien van de jonge Nicholas Lyndhurst in zijn skateboarduitrusting, maar vandaag kan ze haar gedachten aan een donker hoekje van Holland Park en een veertienjarig meisje dat Charlotte heet niet van zich afzetten.

Op de ochtend van haar terugkeer naar New Scotland Yard staat Sam vroeg op, springt meteen onder de douche, wast haar donkerblonde haar twee keer, kamt het en bindt het in een paardenstaart. Ze ontbijt met twee geroosterde boterhammen met pindakaas en een appel van de fruitschaal.

Pas als Sam haar werkkleding aantrekt en de knoop van haar broek niet dicht krijgt, dringt het tot haar door dat ze een probleem heeft. Hoe ze zich ook in bochten wringt, ze komt niet meer in de kleren waar Sam van Toen makkelijk in paste. Ze doorzoekt haar hele kledingkast, steeds gefrustreerder, maar ze heeft letterlijk niets om aan te trekken. Ze zwaait de deur helemaal open, klaar om hem zo hard dicht te slaan dat de oude scharnieren het waarschijnlijk zullen begeven, maar weerhoudt zichzelf daarvan. Ze ademt diep in door haar neus, houdt de lucht vast, blaast dan uit door haar mond en loopt bedaard de slaapkamer uit.

Sam keert de oude rugzak om die ze in de gang had gezet en vist er de zwarte legging uit waar ze langer in heeft geleefd dan ze wil toegeven. Ze snuffelt er voorzichtig aan

en grimast, maar ze heeft geen keuze. Ze zal domweg onder alle omstandigheden een meter afstand van iedereen moeten bewaren.

‘Sterf, Prozac,’ prevelt ze terwijl ze de legging aantrekt en de rugzak weer inpakt. Ze vindt een oude, quasi chique coltrui achter in haar kast en trekt hem over haar hoofd. Het ding ruikt muf en ze komt kuchend uit de tunnelachtige coltevoorschijn. Ze pakt haar oude beige trenchcoat uit de trapkast. Wanneer ze haar armen in de mouwen steekt, vangt ze een vleug op van het dure parfum dat ze elke ochtend opdeed voordat ze naar haar werk ging. Ongelooflijk hoelang die geur is blijven hangen. Een halfjaar, en nog steeds lekker. Rouge Malachite houdt het langer vol dan ik, denkt ze, en ze herinnert zich de dag waarop ze zichzelf de flacon cadeau deed voor haar verjaardag. Ze kan zich niet voorstellen dat ze ooit nog de energie zal hebben om parfum op te spuiten, laat staan dat ze naar een winkel zou gaan om het te kopen. Desondanks geniet ze van de geur terwijl ze haar jas tot helemaal onder haar kin dichtknoopt. De stof spant om haar lijf, maar het kan Sam niet schelen. Dat de jas zo strak zit, zal haar helpen overeind te blijven.

Ze pakt haar tas, stapt het felle daglicht in, draait de voordeur achter zich op slot en loopt het pad af. Ze duikt weg voor een verwilderde braamstruik en maakt het tuinhekje open. Ze heeft met afstand de meest verwaarloosde tuin van Acklam Terrace. De meeste burens hebben hun gazon vervangen door siergrind of gemarmerde tegels, maar Sam is altijd dol geweest op stadsnatuur.

Ze neemt de smalle straat langs de St. Paul’s, niet de kathedraal, maar Claphams eigen kerk met dezelfde naam, maar minder roem. Sam vindt het een mooi gebouw, en net zo bezoekwaardig.

Ze bereikt de hoofdstraat en kijkt verlangend naar haar vaste koffietentje, Bubbles and Beans, dat ze vandaag voorbij zal moeten lopen vanwege haar outfitprobleempje. Ze zet er flink de pas in en sluit net voordat een rode dubbeldek-

ker met piepende remmen tot stilstand komt achteraan in de ordelijke rij.

De bus zit bomvol en Sam perst zich in de hoek bij de nooduitgang. Ze concentreert zich de hele rit op haar ademhaling. In weerwil van haar oortjes en de heavy-metalplaylist hoort ze de vrouw naast haar nog steeds werkwoorden opdreunen in een app. Lichamen deinen telkens wanneer de bus stopt en weer optrekt. Mensen niezen rumoerig in tissues. Tieners in verschillende schooluniformen stappen in en uit. Een peuter spartelt en een zakenman gaat tekeer tegen zijn telefoon – als Sam zijn blik over de knieën van een van de schoolmeisjes ziet glijden, voelt ze het zout in haar keel opwellen.

Naarmate de bus dichterbij het centrum komt, stappen er steeds meer mensen in, en er beginnen lijven tegen haar aan te schurken. Sams armen tintelen. Haar mond smaakt zo langzamerhand naar de zee. Ze trekt het niet meer, drukt op de stopknop en springt twee haltes te vroeg uit de bus. Tien minuten later loopt ze langs de oever van de Theems naar New Scotland Yard.

Onder het lopen zorgt Sam dat ze niet naar de troebele golven van de rivier kijkt. Telkens wanneer ze zich naar beneden waagden langs de zanderige oevers van de rivier in Somerset waar Sam 's zomers met vrienden en vriendinnen van haar basisschool in spetterde, waarschuwde haar moeder haar dat er meer mensen door water werden gedood dan door alle leeuwen, tijgers en beren bij elkaar.

‘Zoetwater is het gevaarlijkst van allemaal,’ had mam gezegd terwijl ze knaloranje zwembandjes om Sams armen schoof en Sam gegeneerde blikken op de andere kinderen wierp, die al tot hun middel in het water stonden. ‘Zout en chloor maken dat je beter drijft, terwijl je in zoetwater binnen een paar seconden bent gezonken.’

‘Ik ben de enige die die dingen om moet,’ had Sam haar moeder toegebeten. ‘Ik ben geen klein kind meer.’

Mam had haar op haar neus gezoend. ‘Jij blijft altijd mijn kleine meisje.’

Sam begraaft de herinnering weer door een paar keer diep adem te halen. Even later doemt de gevel in gestript classicistische stijl van het voormalige Curtis Green-gebouw voor haar op. Het 'New' in New Scotland Yard geeft alleen aan dat het gebouw, dat uit de jaren dertig stamt, is gemoderniseerd en niet, zoals veel mensen denken, dat er een nieuwe ideologie achter het politiewerk zit dat er wordt gedaan. Haar vader, die zelf inspecteur was, had niet lang genoeg geleefd om het gerenoveerde gebouw te zien, en dat was misschien maar goed ook. Rechercheur Hansen had erg van traditie gehouden. Hij zou gegruwd hebben van het 'Nieuwe' Scotland Yard en al die moderniteit.

Voor de rechthoekige stenen voorgevel van het hoofdgebouw, naast het wereldberoemde draaiende bord, is een glazen voorportaal waar iedereen doorheen moet. Sam meldt zich aan en de receptioniste zegt dat hoofdinspecteur Blake-law naar beneden komt om haar naar binnen te begeleiden en dat ze morgen een nieuw pasje krijgt.

Sam zakt op de zwartleren bank in de wachtruimte en laat zich verzwelgen door angst voor wat er gaat komen. Ze veegt het zweet van haar bovenlip, duwt haar neus in de kraag van haar trenchcoat en snuift een geur op die ruikt naar een sterkere versie van haarzelf. *Gewoon doorademen.* Ze laat haar gedachten het gebouw uit dwalen, terug naar Holland Park, waar Charlotte in haar verbeelding naar huis loopt. De doodsangst die het meisje moet hebben gevoeld toen ze voetstappen achter zich hoorde. *Wat heb ik te vrezen?* Sam wijst zichzelf erop dat ze Harry heeft om op haar te passen, en dat Lowry heel ver weg is.

Tegen de tijd dat de imposante gestalte van hoofdinspecteur Harry Blakelaw op haar af beent, heeft Sam haar hartslag weer onder controle. Ze gaat staan en begroet Harry zoals haar oude zelf zou hebben gedaan, al is de ooit vertrouwde knuffel nu een beetje stijfjes en ongemakkelijk. Harry vraagt hoe het met haar gaat en zegt dat ze er goed uitziet. Iedereen zal wel vinden dat ze er goed uitziet, neemt ze aan. Van de buitenkant.

Ze nemen samen de lift naar de vierde verdieping. Ze hoopt dat er niemand anders net voordat de deuren zich sluiten zal instappen en te dicht bij haar zal komen. Dat gebeurt gelukkig niet, en op weg naar boven praat Harry haar bij over het team. Anna is overgeplaatst, vertelt hij, wat hem spijt omdat hij weet dat Sam en zij goed bevriend waren. *Tot ik haar een halfjaar links liet liggen en niet op haar bruiloft verscheen, hoewel ik haar bruidsmisje had zullen zijn.* Hij rept met geen woord over Lowry, maar wel over een paar anderen met wie Sam omging die naar een ander team zijn gegaan of het korps helemaal hebben verlaten, waardoor er nog maar weinig mensen over zijn die ze goed kent.

‘Behalve ondergetekende,’ zegt Harry met een glimlach. ‘We gaan dit samen doen.’ Hij legt vaderlijk zijn hand op haar schouder, een gebaar dat Sam uit haar kindertijd kent. Ze leunt tegen zijn warme hand en glimlacht terug.

De liftdeuren gaan open en Sam ziet dezelfde kantoortuin waar ze al die maanden geleden uit werd gedragen door ambulancepersoneel dat haar onder haar oksels vasthield. Alles is tegelijkertijd nog exact hetzelfde en totaal anders. Teamleden van verschillende rangen van Moordzaken en Zwarte Misdrijven zitten aan bureaus te kletsen, koffie te drinken en te typen.

De ruimte is een immense rechthoek, gevuld met eilandjes van goedkope houten bureaus die beladen zijn met ordners en uitpuilende postbakjes. Aan één kant is een keukentje voor de plusminus vijftig politiemensen en een stuk of tien burgers die op deze verdieping werken. (Sam herinnert zich dat diefstal uit de koelkast ironisch genoeg gangbaar is.) Naast het keukentje is een relaxruimte: drie banken, een salontafel met een groezelig glazen blad en een tv die altijd aanstaat, maar meestal zonder geluid. In alle vier de hoeken van de kantoortuin bevindt zich een geluiddicht glazen hok. Een ervan is Harry’s kantoor; een tweede, veel groter, wordt gebruikt voor teambriefings en de andere twee zijn kleinere spreekkamers. De vloerbedekking is bruin en plakkerig en het licht van de tl-buizen is overdreven fel.